

anul II nr.

7—8—9

(serie nouă)

ianuarie — martie

1973

REVISTA

NOASTRĂ

CUVÎNTUL VOSTRU, PIATRĂ DĂLTUITĂ
DIN GRAIUL SFÎNT AL DOINEI CIOBĂNEȘTI
SĂ STEA LA TEMPLIA PREACINSTITĂ
A VEȘNICIEI NOASTRE ROMĂNEȘTI

Ion Larian POSTOLACHE

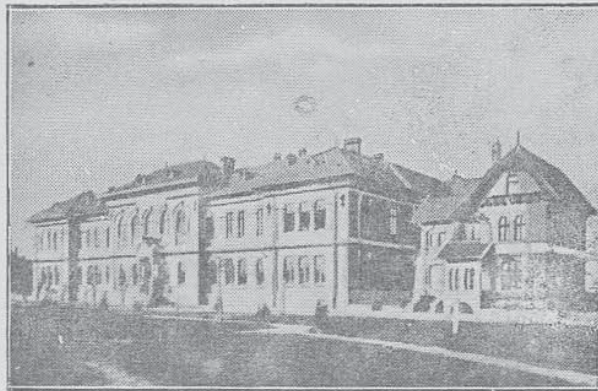
Din sumar :

● Liceul nostru în condițiile modernizării ● Relația
dintre teorie și practică ● Foști elevi ai liceului nostru ●
Cronica liceului ● Dintre sute de catarge ● Esteticul ●
Ecouri ● Plastică ● Colțul chimistului amator ● Revista
revistelor ● Caricaturi

BIBLIOTECA
LICEULUI „UNIREA”
FOCSANI

REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

COORDONATOR : prof. Petrache DIMA

CCLECTIVUL REDACȚIONAL :

prof. I. LEU
Mihaela MILOȘ
Mihaela DULCU
Mioara ZEHAN
Anica GISCĂ
Maricel POPA

FOTOGRAFII :

Nicolae MOLDOVEANU
Constantin VASILIU

DESENE :

Rodica ȘORICAU

TEHNOREDACTARE :

Nicolae ANGHELESCU

PAGINATORI :

Matei IORDACHE
Apostol POTLOG

LINOTIPIȘTI :

Ion GHIUNGHIUȘ
Valeriu DECUSEARĂ

REDACȚIA : LICEUL „UNIREA“ FOCȘANI
Str. Cezar Bolliac nr. 15 ; telefon 26 59

Tiparul : Întreprinderea poligrafică Bacău
Subunitatea Focșani

Liceul nostru în condițiile moder- nizării

Prof. Aurel BUDESCU,
directorul Liceului „Unirea”

Probleme deosebit de serioase preocupă în prezent pedagogia mondială. Criza pedagogiei clasice s-a produs între anii 1950—1960 și a fost provocată de saltul calitativ și cantitativ tehnic petrecut în țările avansate din punct de vedere industrial, precum și de extraordinara explozie informațională, care i-a urmat.

Logic, școala trebuia pusă de acord cu viața de unde necesitatea modernizării ei, atât în conținut (metode), cât și în baza tehnică. Două sint soluțiile la care s-a oprit pedagogia mondială: 1) școala de cultură generală transformată într-o școală politehnică (fără neglijarea disciplinelor umaniste mai importante), având ca scop pregătirea elevilor pentru diferite sectoare de activități practice și 2) licee speciale de tipologie industrială, care să dea oameni pregătiți pentru anumite sectoare economice, gata să intre imediat în producție, liceele de cultură generală urmînd să sufere transformări de esență. Cea de-a doua cale este calea aleasă de țara noastră, numai astfel putînd fi satisfăcute nevoile imediate ale industriei în curs de dezvoltare.

Conform directivelor primite de la organele de partid și de stat, mari transformări s-au petrecut și se vor mai petrece încă și în liceul nostru.

Munca metodică a profesorilor a fost orientată în cadrul catedrelor direct spre activitatea din clasă și este în mare măsură fișată, pregătirile pentru olimpiade, pregătirile în cercurile cu elevii se fac în cadrul aceluiași catedre metodice. Lucrările cele mai bune, prezentate în cercuri, se selecționează pentru sesiunea anuală a Societății cultural-științifice „Unirea” a elevilor. O astfel de sesiune a avut loc anul trecut și o altă sesiune își va desfășura lucrările în luna aprilie a.c. Anul acesta munca în cercuri va fi orientată spre investigația științifică și sperăm că vom obține calificări în finala pe țară a cercurilor și premii, ca și în anul trecut.

(Continuare în pag. 118)

Laboratorul de chimie

(Urmare din pag. 117)

Liceul nostru în condițiile moder- nizării

Cele două clase speciale de chimie, anul II A și anul III A, lucrează săptăminal 4 ore efectiv de laborator (pe lângă cele 3 ore de curs obișnuit) în proces de producție, efectuind analize în laboratoarele Export-vinului și C.E.I.L.-ului Focșani. Toate clasele anului I sînt considerate clase pregătitoare pentru clasele speciale, profesorii efectuind săptăminal ore suplimentare la obiectele: matematică, fizică, chimie. Avem întrunite condițiile pentru ca în viitorul an școlar să facem un ciclu complet de clase speciale de chimie și să începem un ciclu nou cu prima clasă specială de matematică de anul II. De altfel, în liceul nostru, mai funcționează o clasă pregătitoare de matematică și anume clasa a V-a B, precum și unica clasă experimentală de matematică din județ: anul II-B. Pregătim astfel viitoarele cadre de nădejde pentru nevoile țării.

Baza tehnică, în ultimii ani, a fost considerabil îmbunătățită prin 3 laboratoare modern utilate cu instalațiile necesare (laboratoarele de chimie, fizică și biologie) și 2 cabinete (cabinetul de științe sociale și cabinetul metodic), precum și 3 ateliere școală. De curind, am primit în dotare și administrare atelierele centrale, care deservesc întreg municipiul și care au început să treacă efectiv la producție, executînd diferite comenzi.

Pînă la sfîrșitul acestui an școlar, ne-am propus să dezvoltăm în continuare actuala bază tehnică cu un laborator lingvistic, trei cabinete (de istoria literaturii, de critică și estetică literară, de arte plastice) și cinci cabinete clasă (două de matematică, cîte unul de istorie, de geografie și de franceză) cu un pronunțat caracter funcțional. Radioficarea completă a școlii va fi și ea în cursul acestei luni terminată, școala putînd să o folosească ori de cîte ori se impune aceasta.

Bineînțeles, că nici activitatea culturală și sportivă nu a fost uitată. Elevii liceului au la dispoziție terenuri asfaltate și o sală de sport (de curind s-a amenajat aici un grup sanitar) și pot îmbrățișa ramura care le place. Echipa de baschet — fete reprezintă cu succes județul în divizia republicană școlară. Credem că și echipa de baschet — băieți va reîntra anul acesta în divizia școlară. Avem legături prietenești cu Universitățile din București și Iași și vom face și anul acesta obișnuitele excursii de studii în aceste centre de prestigiu, pentru documentare și orientare profesională.

De altfel, elevii talentați pot să-și evidențieze diferitele aptitudini în formele diverse de activitate culturală: cercul de arte plastice, brigada artistică de agitație, gazeta satirică, orchestra de muzică ușoară etc.

Un loc aparte îl deține „Revista noastră” care a devenit cu adevărat o tribună de afirmare a talentelor, de popularizare a experienței înaintate, de realizare a unui schimb larg de opinii, de lucrări literare sau plastice, cu elevii din alte unități ale județului și din țară.

Pe scurt, acestea sînt realizările noastre, ale elevilor și profesorilor noștri, și acestea sînt și obiectivele noastre pe viitor.

**Camil
BALTAZAR**

Testament sau cîntec de moarte

*Port, ca o amuletă săpată-n carne,
Troița tainică a-nrățirii cu acest pămînt,
Care m-a-nvățat întii graiul
Din răcoarea tălpii, aderînd cu țărîna
Și vorbele mi-au clinchenit, întîia dată-ntre dinți,
Ciobănește, ca o dezmiardare de doine.*

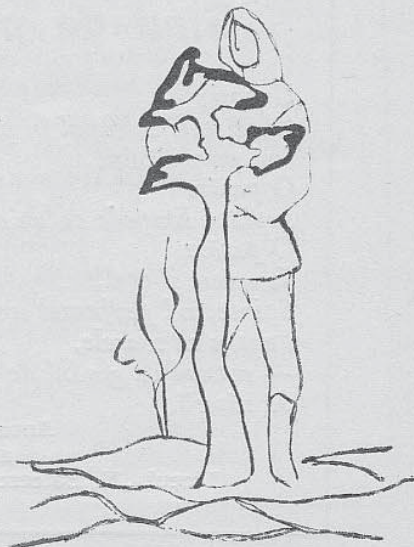
*În Mera de munte,
Satul în care m-am născut,
Călcătoarele vînjoase și mărunte,
În vie, la locul din vreascuri,
Forneau cu-n cîntec seara să-nîrunte,
Cîntec dulce și vînăt, cum e zeama din teascuri.
Și-ntr-acest amar al meu meșteșug
ai ciocănirii cuvîntelor, să le afli taina,
M-am jurat irate cu graiul, ca țărna cu-n vîlaj
și i-am furat inima haină.*

*Port azi în mine, țesut între pori,
Măzăricea de gheață și alice
A ghiersului neled, cu șichiuri de sori
și gust de aglice.
Tot mă simi răvășit într-acest românesc ogor,
necuprins în seninuri și larguri,
Și-mi cresc în el, un suflet de cocor,
Foposind, steag alb, pe catarguri.*

*Ca mîine duhul mi-l voi da pe neștiute ;
de la o vreme
Mă-nlăcrimează-o presimțire de moarte ;
Începe o tristețe cu fugăriti de tirime
Să mă auie și să mă cheme.*

*Vreau atunci prietenii să mă poarte
Pe albe năsălii de adolescenți mesteceni,
Dragii prieteni,
Pe pleoape, pe buze să-mi risipească
Colb de țărîna românească.
Cîntec umil de doină,
Să-mi întoarne sufletul în moină.*

*Iar cînd voi ști c-afară zorii cresc,
Mîna care a avut har să-nchipuie vers românesc,
Să doarmă pe piept, ostoiată
De truda-ndurată.*

Tara

Leagăn de vis,
Zeită a frumuseții,
Țară,
Îți simt răsufierea divină
În fiecare inimă.
Și fiecare inimă
pată de sînge uscat
pe pînzele vremii,
Trăiește prin tine,
pentru tine.

Corina DODOIU,
anul I C
Liceul „I. Slavici“-Panciu

Gînd de pace

Uneori,
Cînd stau cu capul în poala mamei,
Îmi pare că sînt
O pasăre
suplă și limpede ca un diamant,
O pasăre
de miere și-oțel,
Spintecînd parfumul sonor al nopții,
Pentru ca soarele,
— rotund ca gîndul de pace al mamei —
Să răsară.

Anca BEJAN,
anul IV A
Liceul „N. Bălcescu“ Brăila

Dinire sute de catarge...

Patrie

Patrie —
cetate de dragoste
zidită pe culmi
de biruință...
Patrie —
flacăra albă
arzînd spre marginile
nemărginirii...
Patrie —
constelație de aripi,
arcuită sub cerul de nuferi
al viselor de Ană...

Virgilă PANAIT,
anul II A

Piatră pentru viață

Dragostea pleacă repede
ca și cum un stol de cocori
ar zbura din inimă,
Bîntuită de vînturi reci ;
inundată de frunze uscate
inima, ca un cuib gol
strigă :
— Veniți înapoi ;
Totul a încremenit, parcă
mîșcarea n-ar fi existat.
O singură frunză albă
își caută drum,
spre lacul înghețat,
Va da piept cu viscolul hain ;
o vor ingenunchia
zăpezile tari,
dar știu că nu va muri
.....
Primăvara,
întoarsă din veșnicia caldă,
o pereche încă tînără de cocori
se va opri poate la cuib
făcîndu-l piatră pentru viață.

Rodica ȘORICĂU,
anul IV E

Pînză spre infinit

*Firul versurilor mele
E o pînză spre infinit.
Pe ea coboară
Icarii gândului viu
Colorînd cerul
Și pămîntul
Cu tot ce se poate visa.*

*De-aici scot eu chipurile,
Văzute și nevăzute,
Vîrstele înfloritoare,
Și pulsul de viață,
Care desăvîrșește toate inimile,
Și le fac să fie oglinzi
Unele altora
În suis pe pînza spre infinit.*

Mihaela DULCU,
anul III D

Cîntec simplu

*Din lună, din soare,
Din ceață, din mare,
Apare o floare,
Boboc de lumină,
Neatins de tină.
El ceața străbate,
Cu aripi curate,
Și ceața-l îneacă,
Ca el să-și desfacă,
Sub a lumii privire,
Seiful de vise, de dor, de iubire.
Dar floarea se-nalță și crește
mereu,
Sub fumuri de ape, de vise,
Sînt eu.*

Neamțu DOINA,
clasa a VIII-a

Ce-am fost și ce sînt

*La început n-am fost nimic.
Dar pentru că oriunde
îmi aruncam privirea
vedeam neazuri,
am hotărît să fiu DURERE.
Mai întîi n-am văzut
Că oamenii nu mă doresc
și că în locul meu
așteaptă bucurii.
Deci am hotărît
să fiu BUCURIE.
I-am făcut fericiți pe cei
ce mă așteptau,
am adus bucurii sărmanilor.
Dar fiindcă cei din jur
strigau mereu : PACE !
și fiindcă știam
că în PACE-i și bucurie,*

*am hotărît să mă numesc PACE.
Pacea aducea
în casa fiecăruia liniște.
Oamenii își dădeau
mîna fără vrajbă,
fericirea domnea pe pămînt.
Pînă cînd într-o zi
PACEA a fost rănită
de un glonte dușman :
Începuse războiul.
M-am hotărît să fiu și RĂZBOI.
Căci în război, din cînd în cînd,
e și durere e și bucurie,
și chiar pace.
Dar fiindcă
doream pacea și nu războiul,
fiindcă voiam bucuria
și lupta contra durerii,
mi-am zis că e mult mai bine
să fiu OM.*

Maricel POPA,
anul III C

ION DIACONU

FOLCLORIST (II)

de prof. univ. dr. I. C. Chiținia

Dar, în primul rând este necesar un istoric al activității științifice, în domeniul folclorului, a lui Ion Diaconu. Când în 1926, acesta începe să culegă material folcloric, iar în 1927 participă în satul Nereju din Vrancea, la ancheta sociologică organizată de D. Gusti, el era un om format la școala Densusianu și singurul în stare, din întreaga echipă a lui Gusti, să înregistreze textele în mod exact, cu semne diacritice¹⁾. A continuat apoi personal și competent cercetarea și în alte localități ale regiunii, iar materialul adunat în anii următori a fost sistematic organizat și conceput în mai multe volume dintre care primul a apărut în 1930 sub titlul elocvent de **Ținutul Vrancei**, cu un valoros studiu etnografic-folcloristico-dialectologic. Trebuie precizat că O. Densusianu, apreciind rezultatele obținute de autor a publicat acest prim volum sub auspiciile Institutului de filologie și folclor al Universității din București, pe care-l conducea. De altfel, el a susținut și cu mijloace materiale cercetarea lui Diaconu pe teren²⁾. Ion Diaconu a continuat munca în Vrancea și după aceea, iar unele materiale le-a publicat în „Ethnos — revistă de grai, studii și creație românească”, pe care a scos-o și condus-o personal între 1941-1943³⁾. Lucrarea despre Vrancea este prevăzută însă, acum în urmă, în șase volume, dintre care primele două au apărut în 1969, celelalte așteptându-și rîndul. Această arie vrinceană arată singură cât de vastă și îndelungată a fost munca autorului, dusă cu o pasiune excepțională.

Dar, după apariția primului volum din **Ținutul Vrancei** în 1930, Ion Diaconu pregătește prin investigații laborioase și publică două volume din lucrarea **Folclor din Rîmnicul-Sărat**, în 1933 și 1934, al doilea fiind premiat de Academia Română. Al treilea volum despre care știe puțină lume, probabil și puțini focșăneni știu, a apărut în 1948 (după peripeții cu coale pierdute și netipărite), numai în 220 de exemplare, în aceeași prezentare sistematică și cu studiu introductiv, excelent informat, ca toate celelalte de pînă aci. Este și aci dovada stăruinței în a completa monografia și a-i da o formă definitivă. Pe de altă parte, se observă că autorul are o zonă largă de cercetare folcloristică, pe care ține să o studieze exhaustiv și să o lumineze cât mai bine.

Între timp, Ion Diaconu publică teza sa de doctorat cu titlul **Reflexiuni despre cîntecul și versul popular**, Focșani, 1946, susținută la Universitatea din București, în același an, se pare. Vom reveni asupra ideilor lucrării.

Pe lângă volume, a publicat însă și o serie de studii apărute în reviste de specialitate, precum în „Anuarul Arhivei de folclor” (Cluj), în „Milcovia”, în „Ethnos” ș. a. În prima dintre aceste reviste, apare, în 1935, studiul **Psihologie și creație populară**⁴⁾, iar în „Ethnos” din 1942, Ion Diaconu înscrie articolul **Poezia populară de „militară” în războiul din 1941**⁵⁾, prilej pentru considerații privind substanța cîntecului popular și analiza opiniilor emise de specialiști în acest sens, problemă care nu a încetat să fie de actualitate nici azi prin întrebarea care este substanța folclorului.

Numeroase sînt intervențiile autorului cu observații critice, contribuții și sublinieri de fapte în note sau recenzii la diferite lucrări de specialitate, precum **Despre bibliografia „Mioriței”**⁶⁾, necunoscută cum trebuie nici de cei ce s-au preocupat atunci de problemă (L. Blaga), **Mărturii vechi de literatură populară la români**, în care se pun în lumină producții folclorice din secolele XVII—XVIII și începutul secolului al XIX-lea, uneori versuri lirice de o mare expresivitate, rămase

îngropate în lucrări vechi⁷⁾. Dintre recenzii cităm pe cele întinse și cu observații la lucrările lui Tache Papahagi⁸⁾, Leca Morariu⁹⁾, Matthias Friedwagner¹⁰⁾, G. Baiculescu¹¹⁾, Tiberiu Alexandru¹²⁾, Al. Iordan¹³⁾ și la lucrările altora.

Din toate acestea se vede cultura vastă a autorului, folosind, în considerațiile și argumentarea sa, lucrări în diferite limbi străine și ajungând la corelații dintre cele mai neașteptate și subtile. De altfel, cultura sa nu se reduce numai la domeniul folclorului¹⁴⁾, căci alte lucrări din alte domenii dovedesc la autor un bogat cîmp științific de explorare. Citez dintre aceste alte preocupări lucrarea de importanță deosebită **Repertoriul periodicelor apărute în Focșani și în cuprinsul județului Putna (1859—1940)**¹⁵⁾, și remarc considerațiile făcute la opere de literatură română veche¹⁶⁾, filologie¹⁷⁾, la creații literare ale lui M. Sadoveanu, Ion Pillat, Panait Istrati, I. A. Bassarabescu etc.¹⁸⁾. După cum se știe, Sadoveanu l-a prețuit mult pentru știința sa și Sadoveanu știa pe cine să aprecieze.

Există însă în activitatea folcloristică a lui Ion Diaconu valori de material folcloric și valori de interpretare și judecăți folclorice care merită să fie puse și ele în evidență.

În privința valorilor de material, trebuie subliniat faptul că s-a mers mai ales la valorizarea poeziei populare, epice, lirice și de ritual, iar faptul este expicabil pentru că aci există creații de ecou european, puse în circulație prima dată de V. Alecsandri.

(VA URMA)

1. Cf. Ion Diaconu, **Ținutul Vrancei**, în „Ethnos”, I, 1941, nr. 1, pag. 202—218 ; I, 1941—1942, nr. 2, p. 134—159 ; II — 1942—1943.

2. Idem, p. 11.

3. Ion Diaconu, **Folclor din Vrancea**, în „Ethnos”, I, 1941, nr. 1, p. 202—218 ; I, 1941—1942, nr. 2, p. 154—159 ; II, 1942—1943, nr. 1—2, p. 212—218.

4. Ion Diaconu, **Psihologie și creație populară**, în „Anuarul Arhivei de folclor” (Cluj), III, 1933, p. 7—23.

5. Ion Diaconu, **Poezie populară de „militară” în războiul din 1941**, în „Ethnos”, I, 1941—1942, nr. 2, p. 111—134.

6. Ion Diaconu, **Despre biografia „Mioriței”**, ibidem, I, 1941, nr. 1, p. 309—312.

7. Ion Diaconu, **Despre vechi de literatură populară la români**, ibidem, p. 312—315 ; citez versurile de pe la sfîrșitul secolului al XVIII-lea :

„Săracă străinătate / Mult mi-ai fost fără dreptate / Inconjurai țările toate / Și n-avui de lume parte.

Eu de mic am pribegit / Tot în străini am trăit / Multe țări am ocolit / Hodină n-am dobîndit...”

pe care M. Gaster le-a descoperit în variantă, într-un codex de la începutul secolului al XIX-lea (cf. I. C. Chițimia, **Folcloriști și folcloristică românească**, București, 1968, p. 312) :

„Săracă străinătate / Mult ești fără dreptate / Inconjurai țăr-le toate / Și de bine n-avui parte / Că de mic am pribegit / Tot în străini am trăit Nicăieri cit am umblat / Odihnă n-am căpătat...”

8. Tache Papahagi, **Flori din lirica populară**, București, 1936, recenzie de Ion Diaconu, în „Ethnos”, I, 1941, nr. 1, p. 319—325 (cu observații și bogate referințe în materie).

9. Leca Morariu, **Canti populari romeni**, București, 1939, recenzie, ibidem, p. 324—330 (corelații folclorice universale în observațiile recenzentului).

10. M. Friedwagner, **Rumanische Volkslieder aus der Bukowina**, I, Hurburg, 1940, recenzie ibidem, I, p. 213—225 (considerații multiple).

11. G. Baiculescu, **Activitatea folcloristică a lui Nicolae Filimon**, București, 1941, recenzie ibidem, II, 1942—1943, nr. 1—2, p. 341—343.

12. Tiberiu Alexandru, **Muzica populară bănățeană**, București, 1942, recenzie ibidem, p. 344—345.

13. Al. Iordan, **Les relations culturelles entre les Roumains et les Slaves du sud**, București, 1941, recenzie ibidem, p. 352—355.

14. Pe lângă considerațiile privind folclorul propriu-zis, vezi și datele privind lucrări de etnografie ale lui Th. Capidan, **Macedoromânii**, București, 1942 (în „Ethnos”, II, p. 372—373), I. Chelcea, **Din Gorj**, București, 1943 (ibidem p. 373—389) etc.

15. Publicat în „Ethnos”, I, p. 21—73 ; 354—355 ; I₂, p. 267—269 ; vezi, de asemenea, **Bibliografie folclorică — periodice**, (ibidem, I₁ p. 353—354 ; I₂ p. 267 ; II₁₋₂ p. 407).

16. Recenzii la Leca Morariu, **Miron Costin**, Cernăuți, 1942 („Ethnos”, II₁₋₂, p. 294—296) ; N. Cartoian, **Istoria literaturii române vechi**, II, București, 1942 (ibidem, p. 296—297).

17. Recenzie la D. Caracostea, **Expresivitatea limbii române**, București, 1942 („Ethnos”, II₁₋₂, p. 301—303).

18. Vezi recenziile la M. Sadoveanu, **Divanul persian**, București, 1940 („Ethnos”, I₂, p. 195—202) ; Ion Pillat, **Balcic**, Craiova, 1940, (ibidem, p. 202—128) ; Panait Istrati, **Ciulinii Bărăganului**, trad. de Al. Talex, București, 1942 (ibidem, II₁₋₂, p. 303—309) ; M. Sadoveanu, **Ostroful lupilor**, București, 1941 (ibidem, p. 309—319) ; I. A. Bassarabescu, **Opere complete**, 2 vol. București 1940 (ibidem, p. 320—321) etc.

ESTETICUL

GENEZĂ - EVOLUȚIE - IPOSTAZE

Dumitru MATEI,

cercetător științific la Institutul de filozofie,
sectorul „Estetică și teoria culturii” — București

I

Sub acest titlu, rubrica nou înființată își propune — ca scop general — să inițieze elevii în aprecierea operei de artă ca expresie a uneia dintre cele mai complexe activități spirituale ale omului. Dar mai înainte de a aprecia, trebuie să înțelegem. Trebuie să înțelegem, cât mai adecvat și cât mai bine posibil, cadrul genetic al acestei forme de activitate spirituală care este arta. Înțelegînd-o de la originile ei, vom avea posibilitatea să ne formăm o idee mai bună despre ceea ce înseamnă omul ca ființă generică, adică omul ca ființă creatoare. Cu o idee mai clară despre ceea ce înseamnă omul ca ființă generică, vom avea posibilitatea să ne formăm o

image mai clară despre ceea ce înseamnă evoluția conștiință de sine a omului. Înțelegerea faptului că omul este o ființă generică, precum și a faptului că arta este o formă a conștiinței de sine a umanității e de natură să colaboreze la armonioasa noastră integrare în sistemul valorilor istoricești constituite și la resimțirea necesității de a adăuga noi înșine ceva strălucirilor lui. Dar din acest moment sintem pe cale de a ne descoperi pe noi înșine și sensul nostru în istoria destinului uman. Pentru a ajunge în preajma acestui moment, trebuie să înțelegem omul, cunoscîndu-l de la originile activității lui materiale și spirituale.

Cum s-a constituit esteticul ca sferă specială a activității omenești? Pusă de mult și continuînd să se pună cu o aceeași îndreptățită nevoie de cunoaștere, întrebarea a primit numeroase răspunsuri, de fapt tot atîtea ipoteze menite să ofere explicații considerate cât mai înalt probabile. Se poate însă nota că s-a ajuns la un acord aproape unanim asupra modului de a aborda chestiunea și anume că, pentru a ști cum s-a constituit esteticul ca sferă specială a activității omenești, va trebui să se răspundă în mod riguros la întrebarea: cum a reușit omul să introducă în mediul său, mai întîi, o formă cu totul destinată, deci o formă care să se detașeze și să se diferențieze prin ceva de formele naturale care îl înconjurau. Însă actul de a introduce o formă — în general — presupune în chip necesar existența mijlocului apt s-o in-

ESTETICUL

introducă, deci apt să **in-formeze**. Atenția savanților și a filozofilor s-a îndreptat, așadar, în mod firesc spre descoperirea și cunoașterea felului în care omul și-a confecționat uneltele. Dar ce legătură poate să fie între confecționarea uneltelor și sfera esteticului? Conștientizarea acestei legături face obiectul acestei prime intervenții.

Pe prima sa treaptă de evoluție, omul a folosit — ca să respectăm denumirile specialiștilor — așa-zisele „pietre timpurii“ sau „eoliți“, adică pietre-unelte care nu se deosebeau prin nimic de formele accidentale puse la dispoziție de natură. Omul căuta în mediul înconjurător ceva care să **convină** unui scop practic imediat, o formă **convenabilă**, mai întâi, operațiunii de **tăiere** și de **străpungere**. El căuta deci fie o piatră cu muchie mai tăioasă, fie o așchie de cremene, fie lama unei scoici etc. Se apreciază că aproape o jumătate de milion de ani de experiență în piatră i-au fost necesari omului pentru a ajunge în momentul când el însuși a început să **dea formă convenabilă pietrei**, adică s-o șlefuiască pentru a obține un **instrument** de tăiat, zgîrîiat sau de străpuns. Dar actul — fundamental — de a da formă convenabilă pietrei pentru a obține un instrument coincide cu actul — nu mai puțin fundamental — de a **crea o formă în funcție de rolul uneltei**. Securea de piatră este în acest sens primul exemplu.

„Nu încapă nici o îndoială — notează istoricul de artă englez Herbert Read — asupra faptului că, pentru lungi perioade de timp, impulsul ce se găsea în spatele unei astfel de evoluții a fost cel al eficienței. De asemenea, nu poate fi îndoială că această căutare a eficienței a dus în mod imperceptibil la forme care, pentru sensibilitatea noastră modernă, nu erau numai eficiente, ci și frumoase“. Iată însă problema: **cum s-a trecut de la eficiența formei la o formă frumoasă?** Care trebuie să fi fost natura factorilor care au acționat în această direcție? Mai înainte de a răspunde acestei chestiuni trebuie să reținem următoarele elemente:

a) din nevoia stringentă de a-și asigura ființa, omul a căutat în natură o formă convenabilă scopurilor lui practice imediate pentru ca, apoi, în contextul experienței sale sociale să înceapă a da formă convenabilă unor obiecte. Așadar, omul începe să **conceapă obiectul ca unealtă**;

b) urmînd motivații biologice și sociale în complexitatea cărora nu putem intra acum, omul și-a dezvoltat îndemînarea de a confecționa și perfecționa uneltele pînă în punctul maximei lor eficacități;

c) construindu-și un context social din ce în ce mai complex, omul va împinge perfecționarea uneltei dincolo de punctul ei de eficiență maximă pentru a-i **concepe forma în ea însăși**, adică pînă în momentul când forma uneltei se desparte de funcția ei pentru a satisface cu exigență care nu mai corespunde unui scop practic utilitar, **ci unei nevoi spirituale**.

Prin urmare, pentru a ști **cum s-a trecut de la eficiența formei la o formă frumoasă**, va trebui să știm de ce și în ce **împrejurări forma uneltei s-a despărțit de funcțiunea ei** pentru a fi considerată în ea însăși. De bună seamă că avem de-a face cu un proces extrem de complicat. Pe scurt și pentru a evidenția subiectul intervenției următoare — avem de-a face cu procesul care explică geneza principiului estetic și deci momentele incipiente care încep a configura esteticul ca sferă specială a activității omenesti.

(VA URMA)

Ancheta revistei

RELAȚIA DINTRE TEORIE ȘI PRACTICĂ

văzută de elevii liceului de cultură generală

Realizarea acestei anchete întreprinse printre elevii liceului nostru, a fost determinată de vasta acțiune pe plan național, de a asigura o legătură cât mai strânsă între teorie și

practică, de importanța deosebită ce se acordă imbinării cunoștințelor teoretice cu cele practice.

Întrebările la care au fost solicitați să răspundă colegii noștri sînt următoarele :

1. Practica productivă — obiect de completare a cunoștințelor generale sau de orientare profesională ?
2. Este necesară o diversificare a domeniilor de activitate a elevilor în cadrul practicii productive ?
3. Practica productivă efectuată în unitățile industriale v-ar ajuta mai mult la orientarea profesională ?

Mai întîi, răspunsurile elevilor anilor IV :

Mariana Motaș (anul IV-A) :

1—2

Pentru noi, cei din anul IV, practica productivă n-ar mai putea contribui la orientarea profesională, dar pentru elevii anilor I, II și III,

Practică la atelierele centrale

o mai mare diversificare a domeniilor de activitate ar ajuta la alegerea unei profesii și ar permite și cultivarea și chiar descoperirea unor aptitudini.

Viorel Adam (anul IV-B):

1

Munca în cadrul practicii productive îmi place foarte mult și mi se pare foarte frumoasă și interesantă și cred că, dacă ea apare în acest mod fiecărui elev, poate juca un rol destul de mare în orientarea profesională.

3

Integrarea elevilor în procesul de producție al unor unități industriale cred că ar fi o excelentă realizare. Ea ar impune elevilor o mai multă seriozitate în timpul muncii și le-ar da totodată certitudinea că fac un lucru serios și folositor, i-ar obișnui cu un program de muncă asemănător, în mare parte, celui ce îl vor avea după absolvirea unei facultăți sau a unei școli postliceale.

Mihaela Pinzaru (anul IV-A):

2

Consider că este absolut necesară o diversificare a domeniilor de activitate în cadrul practicii productive, pentru a oferi elevilor ramuri de activitate corespunzătoare preferințelor și aptitudinilor fiecăruia.

Viorel Hanță (anul IV-B):

2

Diversificarea domeniilor de activitate în cadrul practicii productive este o idee salutară care aplicată, și nu în cazuri izolate, ci generalizată, ar da rezultate foarte bune. În acest sens, cred că se impune — în crearea diferitelor secții — o consultare a elevilor pentru a se asigura o concordanță între ceea ce dorește elevul și ceea ce i se oferă.

3

Efectuarea practicii productive în unități specializate mi se pare o condiție esențială în orientarea profesională.

Din anul II-B, ne răspunde elevul **Virgil Arbore:**

3

Fără îndoială că apropierea nemijlocită de locul de muncă, de uneltele și mașinile specifice ar mări șansele unei însușiri temeinice a cunoștințelor și a unei pregătiri a viitoarei profesii.

*

Trebuie să semnalăm faptul că, la întrebările noastre, cele mai mul-

te răspunsuri le-am primit din partea elevilor anilor III și credem că lucrul acesta nu e lipsit de importanță. Căutând o explicație, am ajuns la concluzia că, dacă pentru elevii anilor II, practica productivă, ca instrument de orientare profesională, nu constituie o problemă atât de presantă, ei mai având încă doi ani de gândire și reflecție, iar pentru elevii anilor IV, în curând viitori absolvenți, ea s-a clarificat, pentru elevii anilor III, această problemă a practicii productive, a modului în care ea îi poate ajuta la alegerea viitoarei profesii, se impune cu deosebită importanță, tocmai pentru faptul că mai au la dispoziție, pentru a se hotărî, un singur an.

Mihai Ciubotaru (anul III-C):

1

Practica productivă este un obiect de completare a cunoștințelor generale acumulate de-a lungul anilor de studii, dar în același timp dă posibilitatea cunoașterii și alegerii unei viitoare profesii.

2

Diversificarea domeniilor de activitate va fi oricând binevenită pentru toți elevii, căci ei se pot pregăti mai intens pentru profesia aleasă.

3

Efectuarea practicii productive în unitățile industriale ar fi o treaptă în plus în orientarea profesională, familiarizând elevul cu mediul de lucru, cu mașinile și modul lor de funcționare.

Carmen Muțoiu (anul III-D):

1

Pentru cei ce pînă acum nu s-au decis asupra unei meserii, practica productivă constituie, într-adevăr, un prețios îndrumar profesional.

Toader Șerban (anul III-C):

2

Diversificarea domeniilor de activitate este mai mult decât necesară, pentru că ar rezolva și problema coordonării dintre repartizarea pe secții a elevilor și dorințele sau aptitudinile fiecăruia.

3

Ar fi mult mai bine dacă elevii ar efectua practica productivă în uni-

(Continuare în pag. 128)

(Urmare din pag. 127)

tățile industriale ale orașului nostru, deoarece cred că unitatea industrială pentru practica productivă are același rol ca laboratoarele școlii pentru orele de fizică și chimie.

Ecaterina Voicu (anul III-B):

2

Această diversificare a domeniilor de activitate ar permite elevului care, după terminarea celor patru ani de liceu, și ar dori să intre direct în producție, să-și aleagă ramura care-i place.

3

Atelierele din școală nefiind decât în mică măsură imaginea atelierelor din fabrici, desfășurarea orelor de practică productivă în cadrul unităților industriale ar face ca orientarea profesională să fie mai puțin dificilă.

Cristian Gherasim (anul III-E):

1

Cred că practica productivă are un rol important în orientarea profesională, dar și în completarea bagajului de cunoștințe generale, despre care, poate, n-au auzit niciodată.

3

Ar fi foarte bine dacă practica s-ar face în unitățile industriale ale orașului căci, în cazul când absolventul liceului de cultură generală nu și-ar continua studiile, ar putea rămâne în cadrul întreprinderii respective, în care și-a făcut, putem zice, ucenicia, având deja unele noțiuni despre munca ce trebuie să o facă și având în același timp și-o oarecare experiență.

Silvia Deciu (anul III-D):

2

Diversificarea domeniilor de activitate productivă este foarte necesară, după nărererea mea, pentru că îți dă posibilitatea să înveți cu plăcere ceea ce te interesează. Teoria din școală fiind destul de aridă, cred că efectuarea orelor de practică productivă în unități industriale ar da posibilitate elevilor să se încadreze în atmosfera de muncă.

Andrei Liviu Boldeanu (anul III-C):

2

Prin diversificarea secțiilor, elevul își alege pe aceea care-i place. Va lucra deci cu mai multă seriozitate, cu mai mult elan, va aprofunda, spre binele său, cunoștințele necesare, pentru ca mai târziu să fie

Relația dintre teorie și practică

apt de a se angaja într-un loc de muncă.

3

Efectuarea practicii productive în unități industriale ar fi un ajutor de preț pentru elevi, care ar găsi aici îndrumarea unor oameni bine pregătiți în domeniile respective.

Doina Drăgan (anul III-D):

1

După părerea mea, efectuarea practicii productive într-o anumită ramură îți poate descoperi anumite pasiuni care pot constitui temelia viitoarei profesii.

3

Pot spune că practica productivă în unități industriale ar fi un lucru minunat, căci spiritul de activitate febrilă care domnește într-o asemenea unitate, colectivitatea, acomodarea cu un anumit tip de muncă ar constitui un stimulent în orientarea profesională, o avanpremieră a muncii noastre viitoare.

*

Aceste dorințe ale elevilor nu au fost prezentate pentru prima oară în răspunsurile la ancheta noastră, ci și în orele de dirigentie, în diferite adunări și sedințe U.T.C.

Una dintre aceste dorințe, aceea de a efectua practica productivă în unități industriale și-a și găsit aplicare, e adevărat, nu generalizată la nivelul liceului, dar oricum, începutul a fost făcut: este vorba despre clasele de chimie, ai căror elevi, după cum se știe, efectuează orele de practică în unități industriale ale orașului nostru. Dintre elevii acestor clase ne-au răspuns:

Cristina Constantinescu (anul II-A):

Noi, elevii clasei de chimie, prin însuși profilul ei, avem avantajul de

(Continuare în pag. 129)

„125 de ani de la nașterea lui IOAN SLAVICI“

Filiala Focșani a Societății de științe filologice, în colaborare cu Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Vrancea, organizează la Panciu, în ziua de 18 martie 1973, o sesiune de comunicări științifice „125 de ani de la nașterea lui Ioan Slavici“.

În program :

1. „Cuvînt omagial” — **Petrache Dima**, prof. la Liceul „Unirea” Focșani, președinte al Filialei Focșani a S.S.F.
2. „Aspecte stilistice în opera lui Slavici” — prof. univ. **Boris Cazacu**, membru corespondent al Academiei, președintele Consiliului de conducere al S.S.F.
3. „Clasicismul lui Slavici” — prof. univ. **D. Păcurariu**, decanul Facultății de limbă și literatură română a Universității București.
4. „Romanul lui I. Slavici” — prof. univ. **Al. Piru**, prorector al Universității din București.
5. „Romane mai puțin cunoscute ale lui Ioan Slavici” — conf. univ. **Alex. Hanță**, prodecan al Facultății de limbă și literatură română a Universității din București.
6. „Slavici în istoriografia și critica literară românească” — dr. **Dimitrie Vatamaniuc**.
7. „Etic — estetic în opera lui Slavici” — **Dumitru Matei**, cercetător principal la Institutul de filozofie din București.
8. „Influențe folclorice asupra operei lui Slavici” — **Ioan Serb** — redactor.
9. „Slavici la Panciu” — **Ionel Bandrabur**, prof. la Liceul „Ioan Slavici” Panciu.

Relația dintre teorie și practică

(Urmare din pag. 128)

a face practica productivă într-o unitate industrială. Acest avantaj constă în faptul că, asigurându-se legătura permanentă cu locul de muncă, putem să ne hotărîm mai ușor asupra viitoarei profesii. Prin munca de laborator, atât de plăcută și de interesantă, prin permanenta legătură dintre teorie și practică ni s-a oferit, într-adevăr, posibilitatea de a opta pentru o anumită profesie.

Constantin Vasiliu (anul III-A) :

Prin faptul că atunci cînd lucrăm în laborator luăm legătura direct cu locul de muncă asemănător celui în care ne vom desfășura activitatea după terminarea liceului, dar mai ales prin faptul că ni se dezvoltă

deprinderile și spiritul de observație necesare, cred că noi, elevii claselor de chimie, avem toate motivele să spunem că practica productivă ne ajută foarte mult la orientarea profesională.

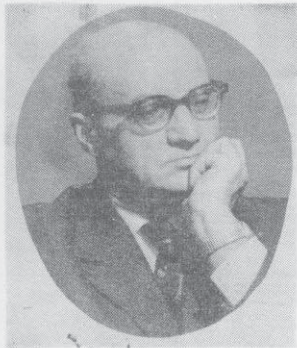
*

Să rezumăm : practica productivă este un instrument de orientare profesională foarte folositor mai ales dacă ea este efectuată în unități industriale și dacă sfera de domenii de activități pe care o oferă elevilor este cît mai bogată și mai diversă.

Realizatori :

Mariana Pecetescu, anul III-D

Maricel Popa, anul III-C

Cu ocazia apariției ultimului „Au volum de versuri, „Orășii”, ne-am adresat în scris cu câteva întrebări poetului Ion Larian Postolache, fost elev al Liceului „Unirea”.

ÎNTREBARE: „Liceul „Unirea” din Focșani, — acest modest omagiu, — o lipsă cu slove, — în amintirea unor dascăli care mi-au răsădit în suflet dragostea de zral românească și de armonie”. Aceste rînduri reprezintă dedicația cu care ați trimis ultimul dv. volum „Orășii”, bibliotecii liceului nostru. Ne-ați putea relata ceva despre profesorii dv. despre rolul lor în formarea dv. intelectuală, despre atmosfera din clasă și din liceu?”

RĂSPUNS: Trebuie să mărturisesc de la bun început că în ceea ce privește activitatea mea de școlar, am fost un elev de o crasă mediocritate. Literatura însă a exercitat asupra mea o adevărată fascinație. Mai ales poezia.

Profesorii de română? — Mi-au fost dragi, — pe cît de strășnic înameli mi-au fost cei de matematică, — și le păstrez un sentiment de adevărată venerație; mă gândesc și la Ghică Dumitriu, cel dintîi dascăl din clasa I A, și la savanții Alexandru Arbore și Ion Diaconu și la un tânăr profesor pe atunci, Ion Didulescu, om cu un nemăsurat har de profesor, care, la ora de dirigiență, în 10 minute, motiva absențele și rezolva incidentele administrative, iar restul timpului îl petreceam citindu-ne „operele” comise în cursul săptămînii curente. Eram trei poeți în clasa a IV-a și a V-a — Toma Ghilicșu — (care a căzut pe front), Alexandru Mavrochela și subscrisul. Acestui profesor îi dato-

rez poate cel mai mult în formarea gustului literar, el m-a împrietenit, împrumutându-mi cărți, cu Minulescu și cu Topliceanu, cu Barbu, cu B'aga, cu Argehezi și cu Bacoia.

Ce atmosferă fermecătoare știu să facă, și ce frumos știa să ne analizeze poeziile.

Era pe vremea aceea în Focșani un climat literar foarte prielnic. „Liga culturală” cu ale sale ședințe de sîmbătă seara, trăiau tinerii poeți Alexandru Călinescu și Pavel Nedelcu, apoi Virgil Huzum care a fost sufletul unor sezători literare, bătrînul prozator, I. M. Dimițescu, plecat de curînd dintre noi, domnul Ionică Romanoate, — trezorier al Vrancei de altă

Armoniile pe care le căutam în mine și pentru care căutam străle de cuvînte, au fost multă vreme prieteni de ironie pentru cei din jur, atît din partea străinilor, cît și a celor cîtiva „intelectuali” din familie. Din cînd în cînd, totuși, am avut noroc să mai înlînesc și oameni care s-au aplecat cu înțelegere peste grădiniile mele de slove și m-au cîstuit cu încrederea lor. Pe aceștia îi păstrez cu sfințenie în inima mea și le-am consacrat multe pagini luminoase în cartea mea de amintiri, la care lucrez de mai mulți ani și care se numește „Dragii mei contemporani”.

Se găsește în această carte și rînduri amare

FOȘTI ELEV AI LICEULUI NOSTRU

dată și vizionarul Vrancei de mîine, — și alții, și alții.

Revista „13” a fost o pagină luminoasă în slovele Focșanilor anilor '33 și '34. Era considerată ca cea mai bună revistă din Moldova. O scoteau mentorii și prietenii mei de mai tîrziu, Alexandru Călinescu și Pavel Nedelcu.

În epoca în care am început să scriu, relația profesor-elev nu era prea apropiată. De obicei, elevul care era bîntuit de duhurile poeziei nu îndrăznea să se destăinuiească prea ușor profesorului său. Așarăția unor dascăli care au rămasu riguros înlăgă litera cărții era destul de rară. Am avut noroc totuși să găsesc înțelegere la unii din ei.

ÎNTREBARE: Cînd ați început să scrieți și să publi-cați? Profesorii dv. cunoșteau aceste prime manifestări?

RĂSPUNS: Începuturile mele literare au fost destul de grele. Eram odrasla unor oameni foarte modesti, de undeva din cartierul „Ocol”, și această origină umilă a fost multă vreme o piedică în tot ce visam. Tot ce am reușit să realizez pînă acum, desigur destul de puțin, a fost făcut cu multe și grele sacrificii.

și vitriolate la adresa celor care aducd în lumea literară moravuri înalabre loveșe picșiz în tovarășii de vise. Va fi o frescă pe parcursul a patru decenii pe care cred că o voi vedea tipărită prin 1975 sau vor citi-o alții ca operă postumă.

În 1956, cînd părinții mei s-au mutat de la Focșani la Otopeni mi-au adus într-o ladă cu cărți și două caiete de versuri, două macula-toare, și în care am recunoscut primele mele caiete. Dar... mărturisesc că n-am avut curajul să le deschid niciodată, ei zac asemeni unor moaște într-un sertar la un scriu. Nu le-am mai cercetat niciodată dar nici nu am curajul să le distrug.

Sînt caiete care datează de prin 1931-1932 și care reprezentau blazonul meu literar din acea vreme, desertațiune care avea să se prefacă în destin.

În anul școlar 1930-1931, un grup de colegi am înghebat o redacție și am făcut să apară o revistă „Clasa a III-a A”, continuată în anul următor cu „Clasa a IV-a A”. Îndrumătorul acestei reviste dactilografiate, cu tiraj de 5 exemplare, era dirigintele clasei, prof. N. Al. Ră-

dulescu, devenit profesor universitar de geografie și decanul facultății de la Craiova. Aici am debutat cu epigrame și cu poezia „În infern” — pe care am recitit-o anul trecut, la unul din foștii redactori. Vă imaginați ce rușine mi-a fost!

Și ce mîndru am fost cînd dirigintele a citit-o atunci, în fața clasei.

Mai tîrziu, în vara lui 34(?) în „Căminul” (o revistă a orașului Focșani) care a apărut mulți ani, și despre care nu se pomenește nimic, mi-au apărut o poezie și câteva epigrame. Această apariție o consider data debutului meu literar. În 1935 — într-o revistă locală „Pentru Patrie”, am publicat o poezie, iar în 1937 mi-a apărut volumul de versuri „Fluturi de bronz” — bineînțeles că în editura proprie.

ÎNTREBARE: Sînteți greu de găsit în presa literară contemporană. În parte, faptul l-am explica prin modestia și poate, prin izolarea dv. de cercurile literare cunoscute. La ce revistă colaborați? Care sînt cenele frecventate de dv.?

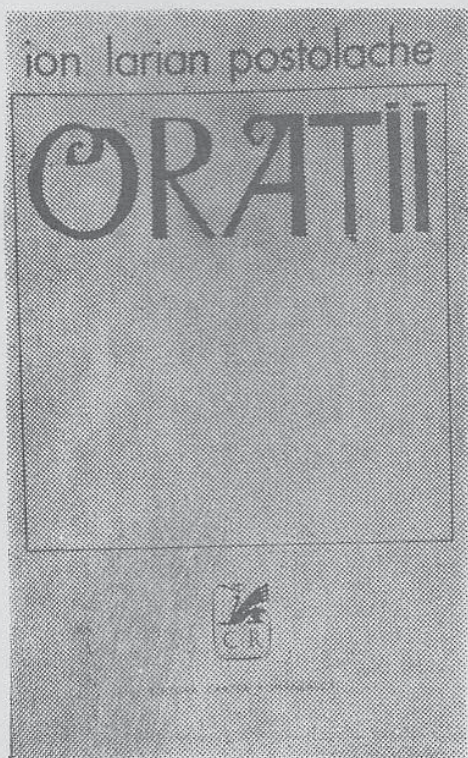
RĂSPUNS: În toamna anului 1939, venind la București, ca student, am activat în cenele „Adonis” — invitat de colegul meu de facultate și de an, poetul Mihai Dragomir, — membru mai vechi al „Adonisului”. Din 1940, din luna martie, am făcut parte din cenele „Sburătorul” condus de E. Lovinescu (vezi fotografia publicată de Ileana Vrancea, în monografia „E. Lovinescu”, vol. I).

La Sibiu, în 1945-46, am condus gazeta „Curiul”, pe înlăgă care am înființat un cenele. la sedințele cărui participau: Lucian Blaga, Radu Stanca, Ștefan Aug. Doinaș, Eusterina Sîndulescu, I. Negoițescu, Ioana Postelnicu cunoscutul caricaturist Sîlvan, prof. Aurel Budescu etc.

În 1946, am înființat la mine acasă un cenele, în strada Dobroteasa nr. 1 (vezi volumul „Orășii” — „Ba'adă despre poetul sîrb-porean”), condus de poetul Mihail Chirnoagă (I)

Prof. I. LEU

(Continuare în pag. 136)

Poetul, care altădată năzuia să cutreiere planeta și care socotea că:

„Steaua mi-a apus în Bărăgan”, după nopți de meditație, „morărind cuvinte” noi, deși mai simte și acum gheata că îi „va cuprinde tainic fruntea”, învingându-și gândurile negre, se simte în stare să galopeze prin univers „sub formula Xx ANI LUMINĂ”.

Întinerit, ca un „duh aprins”, el aude „trosnind prin vreme” „neliniștile veacuri”. Poetul este conștient că trăiește vremi de transformări, că omenirea năzuie spre altceva, că se pornesc noi civilizații. De aceea ascultă „cu luare-aminte Istoriei tic-tacui / Când își înseamnă drumul cu vise și scînteii” („Vreau neamului acesta”). În aceste condiții poetul își sondează conștiința:

„Tu suflete, — visticernic de slove
iscusite,
Cu ce ți-ai scris balada de vrednic
condeier?

— In vremuri de visare cu pene
măiestrite,
Și in iurtuni cu vîrful baltagului
de fier.

Vreau dimineți senine acestei țări.
Să poată

Cinstite pergamente să scrie pentru
veac;
— De nici un nor umbrită, de nici
un vînt mușcată,
Și numai semne bune să aibă-n
zodiac.
Vreau neamului acesta amiezi
îmbelșugate
Și pîine nerivnită pe masă lingă
blid,
Și ghe roditoare de suflete bărbate,
Nălțînd în veșnicie al vredniciei
zid”.

(„Vreau neamului acesta...”)

Răspunsul este lung, dar poetul o face conștient, pentru că-l vrea compiet și clar.

„Obirșie” este poezia care deschide volumul, piesă definitorie pentru înțelegerea poetului și omului:

„Mi-i dragă Țara, liniștea și cerul,
Cînd are-n sîn lumină și cocori”.

Aici își rostește veleitățile:

„M-am vrut plugar de slovă
românească”,

Visurile astăzi risipite (constatarea provoacă melancolice amintiri):

„Mi-am vrut iubirea: doină în
pridvor

Și prunci voinici cu soarele în păr”
și preocupările preferate:

„Și cît îi ziua, singur să colind
Prin lanuri de Cuvînt și Adevăr”.

Poetul își zice modest „condeier”, „meșter neisprăvit și sărac” sau chiar ucenic al cuvîntului. El se sovedește cititorului, recunoscînd cuvîntului puteri nebănuite.

Într-o „Ars poetica” își mărturisește grija pentru cuvînt, pentru înțelegerea lui, pentru perfecta încadrare în context, ea fiind una din preocupările sale majore. Cuvîntul este interpretat ca un „raport dintre notă și muzica din sfere, / Ori stranie aripă pierdută în incert”.

Mai mult, cuvîntul este invocat într-un catren deosebit de reușit care merită să fie citat:

„O, ciob de scoică cu ample
irizații,
In preț de-un stert de clipă
reproiectat în vag,
Ești lacrima de aur străfulgerînd
în spații,
Deasupra unui antic, visat
arhipelag!”

Dar cuvîntul nu se lasă ușor prins, ci trebuie găsit la anume încrucișări misterioase de idei, cînd reușește să le fecundeze:

Prof. I. LEU

(Continuare în pag. 135)

Tabel cronologic

- 1916 — 18 noiembrie S-a născut, la Adjud, poetul Ion Larian Postolache.
- 1923 — 1928 — Urmează cursul primar în comuna Răstoaca.
- 1928 — 1936 — Elev al Liceului „Unirea” din Focșani.
- 1930 — 1931 — În revista „Clasa a III-a” și apoi „Clasa a IV-a”, apar primele încercări literare.
- 1934 — Adevăratul debut — în revista focșăneană „Căminul”.
- 1935 — 1936 — Colaborează la gazetele locale „Atacul”, „Milcovul” și la revista „Pentru Patrie”.
- 1937 — Apare primul său volum de versuri „Fluturi de bronz”.
- 1938 — Satisface serviciul militar la escadronul de cavalerie din Focșani.
- 1939 — Student la Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din București.
— Face parte din cenaclul „Adonis”, în al cărui buletin publică versuri.
— Colaborează la revista „Prepoem”.
- 1940 — Intră în cenaclul „Sburătorul” la ale cărui ședințe participă până la moartea lui E. Lovinescu (iulie 1943).
— Publică versuri în „Curentul literar”, „Universul literar” și în alte reviste.
— Organizează două sezători literare la Focșani, la care iau parte scriitori din București și creatori din localitate (Virgil Huzum, I. M. Dumitrescu, El. Iosif, Pavel Nedelcu).
- 1941 — Apare, în editura cenaclului „Adonis”, poemul divertisment „Hronic”.
- 1942 — 1945 — Mobilizat pe front. Încheierea ostilităților îl surprinde la Brno — Cehoslovacia.
- 1945 — Conduce gazeta „Curierul” (Sibiu), pe lângă care înființează un cenaclu literar cu participarea lui Lucian Blaga, Radu Stanca, Șt. Aug. Doinaș, Ioana Postelnicu, Ecaterina Săndulescu, cunoscutul caricaturist arhitect Ionescu Silvan ș. a.
- 1946 — 1947 — Înființează, în str. Dobroteasa nr. 1 din București, un cenaclu literar.
- 1947 — 1951 — Funcționar, apoi proiectant la mai multe institute de proiectări.
- 1966 — Membru al „Fondului literar”. Se retrage la o mică proprietate din comuna Otopeni. Colaborează sporadic la „Luceafărul”, cu versuri și cu tălmăciri din lirica sanscrită.
- 1969 — Apar volumul de versuri „Grădina de cactuși” și volumul de tălmăciri din lirica sanscrită „Imnuri vedice”.
- 1970 — Colaborează sporadic la „Argeș” și „Ateneu” cu traduceri din sanscrită.
— Conferențiază la radio la emisiunea „Prietenii mei, scriitorii”.
— Înființează și conduce cenaclul literar „Tudor Vianu”.
- 1972 — Este ales membru titular al Uniunii scriitorilor.
— Apare volumul de poeme „Orații”.
— Predă editurii alte tălmăciri din sanscrită.
— Lucrează împreună cu Charlotte Filitti la traducerea primului roman englez. „Moartea regelui Arthur”, de sir Thomas Malory.
- 1973 — Proiectează, împreună cu Charlotte Filitti, o antologie de poezie românească în limba engleză.

(Urmare din pag. 131)

de poetul Traian Chelaru. Aici, Eugen Barbu și-a citit pentru prima oară, capitol cu capitol, romanul „Groapa” și piesa „Sfintul” sau „Omul care vorbise cu Dumnezeu”; George Tudor, poeme; Cristian Sirbu — poeme — și alții, și alții.

Am frecventat în ultimii ani cenaclul „Bacovia” condus de George Păun și cenaclul „G. Călinescu” condus de poetul Ion Potopin, — iar din sept. 1971 conduc cenaclul „Tudor Vianu”, pe care l-am înființat eu și al cărui secretar este tot un focșănean, poetul George Negrea.

În decembrie 1972 am fost numit conducătorul „Studioului de literatură” al Universității populare București, care își va desfășura activitatea sub îndrumarea criticului literar prof. univ. Ovidiu Papadima.

Sînt greu de găsit în presa literară, desigur, pentru că nu frecventez nici o redacție decît ca prieten și nu ca solicitant, nu trimit nici versuri și nici proză decît atunci cînd mi se cere. Nu sînt afiliat nici unui grup sau coterie literară, ci prefer să stau în satul acesta, izolat, și să mă duc la București, numai cînd am treburi.

INTREBARE: Puținele rînduri adreseate nouă, pe care le avem de la dv., volumele publicate vă definesc ca pe un sentimental, legat de locurile natale, recunoscător pămîntului pe care v-ați ivit. Ce anume versuri v-ar defini cel mai bine ca poet — cetățean?

RĂSPUNS: Ciudat, dar deși am părăsit Focșanii de mai bine de trei decenii, cînd vorbesc despre el îi spun totuși „orașul meu”, după cum satul Răstoaca unde am locuit între anii 1920—1929 și unde am făcut școala primară, deși nu am mai trecut prin el din primăvara lui 1938, pentru mine a rămas „satul meu”, și parcă și acum simt în suflet miremele Milcovului de altădată. În toamna lui '71, am venit în Focșani cu un grup de scriitori și am vorbit la Teatru despre „Scriitori focșăneni de altădată”. Apoi l-am luat pe poetul N. Crevedia și împreună, pe la orele 2 noaptea, am refăcut drumul de la liceu și pînă în Ocol unde era casa noastră, pe strada Ion Neculce 33.

Cu cîtă emoție m-am oprit lîngă poartă, am privit peste gard, la casa care își schimbase înfățișarea, am recunoscut cîțiva pomi pe care îi pusese tata, caisul sub care luam masa vara; am privit la ferestrele odăiței mele, am lăcrămat, l-am luat pe prietenul meu Crevedia de braț și ne-am întors în oraș. Parcă mă întorceam de la înmormîntare.

Sentimentalism, veți spune dv. Poate. Am privit cu tristețe la Grădina publică. Aveam acolo atîtea amintiri presărate...

Dulcegării, vor spune unii. Se poate.

Ce versuri m-ar defini mai bine? Greu de spus. Poetul Alex. Raicu, în cronică pe care o face ultimului meu volum, „Orații”, scrie că „I.L.P.

*„Profesorii
de română?
Mi-au fost
dragi (...)
și le păstrez
un sentiment
de adîncă
venerație”*

se detașează ca un poet al sincerității maxime", adică exact ce am dorit. Și când vrei să fii tu în fiecare poezie, fiecare vers te reprezintă. Altminteri e o farsă mimată de un impostor.

INTREBARE : Dacă vi s-ar cere un scurt portret poetic, cum v-ați autocaracteriza ?

RĂSPUNS : Un om care de dragul slovei poate leide de nobile emoții, și-a sacrificat tot ce, pentru alții, ar fi putut însemna carieră, posturi, parvenire, confort.

Am rămas un om care, pornind către cel de al șaselea deceniu, nu are lângă el decât dragostea de cîntec și care de-a lungul nopților nu poate mîngia decât copertele cărților pe care le-a scris și imaginile de lumină ale celor, pe care speră că le va mai putea scrie.

INTREBARE : La ce lucrați acum, pe cînd un nou volum ?

RĂSPUNS : ● În trim. I al anului 1973, îmi va apărea la Editura „Albatros”, în colecția „Cele mai frumoase poezii”, un nou volum de tălmăciri din lirica sanscrită, aproximativ 3 200 de versuri din „Rig-Veda”, „Atharva-Veda”, „Cata-pahbrahmana”, „Katha-Upanisad” etc.

● Tot în trim. I/1973, îmi va apărea, la Editura „Cartea Românească” traducerea unui faimos roman american „Avocatul diavolului” de Morris West. Traducerea e făcută în colaborare cu Alex. Rusu Bahmut).

● La sfîrșitul anului 1973, îmi va apărea tot la „Albatros”, într-o ediție ilustrată în culori de sculptorul Fl. Calafeteanu, tălmăcirea episodului „Nala și Danayanti”, din cartea a III-a a „Mahabharatei” (aproximativ 5 500 versuri). În „Antologia sanscrită”, G. Coșbuc a tradus 80 de versuri din Cîntul IX.

● Lucrez împreună cu un cunoscut orientalist, dr. Constantin Daniel, la alcătuirea unei antologii : „Poezia Egiptului faraonic”.

● Împreună cu soția mea, Charlotte — Filitti — Postolache, lucrăm la traducerea primului roman englez „Moartea regelui Arthur” — de Thomas Malory (apărut 1530), 4 volume, la „Biblioteca pentru toți”.

● Lucrez la o carte de amintiri și portrete literare : „Dragii mei contemporani” — din care circa 20 de bucăți au fost citite la radio în anii trecuți la emisiunea „Prietenii mei, scriitorii”.

● Refac un roman aproape autobiografic — cu foarte multe pagini cu aspecte și oameni din Focșani — portrete de profesori și elevi.

● Am în faza de dactilografie un volum de proză (schite și nuvele) cu subiecte diverse, de la schița umoristică pînă la nuvela cu caracter de parapsihologie.

● Adun material pentru o culegere de balade din care am publicat cîte 2-3 în fiecare volum.

● Am în manuscris un volum de poeme de război „Cazemata cu Țingeri” — din care am introdus cîteva în „Grădina de cactuși”, și în „Orășii”.

● Un volum de epigrame „Anofeli”.

Mulțumim poetului pentru amabilitatea cu care a primit ideea discuției... de la distanță. Sperăm că aceasta va însemna începutul unei colaborări de lungă durată cu revista liceului nostru.

Cronica liceului

* În cinstea aniversării a 114 ani de la Unirea Principatelor Române, a avut loc, în sala de festivități, un spectacol la care și-au dat concursul elevii liceului nostru. Spectacolul a fost precedat de cuvîntarea tov. prof. Ștefan Vășii, în care a fost relevată însemnătatea actului Unirii. Tovarășul director adjunct, Mihail Stănescu, a dat citire telegramei adresate secretarului general al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, cu prilejul împlinirii a 55 de ani de viață și 40 de ani de activitate politică.

* La 14 decembrie 1972, a avut loc, în prezența tov. diriginte Valeria Popescu, concursul „Cine știe cîștigă”, cu tema : „Să ne cunoaștem orașul și județul”, organizat de colectivul anului II-B, și la a cărui reușită au contribuit și informațiile culese din precedentele numere ale „Revistei noastre”.

* În trimestrul I, în cadrul cercului de științe sociale, condus de tov. prof. Gheorghe Constantinescu, eleva Emilia Marin, din anul IV-F, a prezentat lucrarea intitulată : „Religie și ateism”, iar elevul Liviu Lazăr, din anul IV-B, lucrarea : „Comerțul cooperatist în județul Vrancea”.

* În cadrul ședințelor cercului de biologie, condus de tov. profesoare Cecilia Maiorov și Elena Prundeanu, au fost susținute lucrările : „Ce sînt malformațiile ?” de Luiza Raicu, anul III-D, „Din tainele migrației animalelor” de Monica Buică, anul II-A ; „Celulele vînaătoare de microbi” de Adrian Beznea, anul II-A, și „Slavă veșnică apei !”, de Stela Rîchițeanu, anul III-A.

* Din activitatea cercului de literatură română al elevilor din anul I și II, condus de tov. profesoară Vasilica Andreescu, evidențiem referatul : „Frumosul natural și frumosul estetic” (din „Estetica” lui Tudor Vianu), autor elevul Cristian Valeriu, anul II-A, și organizarea unui concurs cu tema : „Procesul Otiliei” (pe baza romanului „Enigma Otiliei” de George Călinescu).

Rubrică realizată de

Mariana PECETESCU,
anul III-D,

cu sprijinul elevilor Gabriela Ștefănescu, anul IV-A, Luiza Raicu, Valeria Cherciu anul II-B

Dimitrie Cantemir

(300 de ani de la naștere)

„Dimitrie Cantemir, de la a cărei naștere se implinesc anul acesta 300 de ani — care va fi sărbătorită așa cum se cuvine de întregul popor — a demonstrat pentru prima dată, pe bază de date istorice, de cultură, de limbă și de obiceiuri, că muntenii, moldovenii și transilvănenii din cele trei principate formează un singur popor — poporul român“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Venind după trei generații de străluciți cărturari români, reprezentate prin Gr. Ureche, M. Costin și fiul acestuia Nicolae Costin, D. Cantemir marchează prin aspirații și realizări, prin cutezanță intelectuală și sete de cunoaștere, o culme neatinse de predecesori. „Sinteză genială“, așa cum îi numește G. Ivașcu, el anticipă destinele culturii românești moderne, aspirantă în mod legitim la universalitate, prin opera sa.

D. Cantemir, cel venit pe lume la 26 octombrie 1673, va aduce însă faima nemuritoare familiei sale și poporului său nu printr-un arbore genealogic fabricat poate din interese politice, pentru a căpăta, ca domnitor, autoritate în fața oligarhiei boierilor „de neam“, ci printr-o cultură neegalată în epocă. De mic copil este deprins de eruditul său dascăl, Ieremia Cacvelas, cu lucrul greu și de îndelungă răbdare a minții aplecate spre înțelegerea cât mai adâncă a paginilor scrise în grecește, latinește sau slavonește. La 15 ani, este trimis pe malurile Bosforului, în capitala cu moschee și minarete a „Imperiului Sublimei Porți“, unde primește o educație complexă. În tinărul aflat la vârsta marilor întrebări, se aprinde o veritabilă pasiune pentru filozofie, cu care va începe să-și încerce puterile proprii.

Cantemir este un deschizător de drumuri aproape în toate lucrările pe care le abordează cu o erudiție și o putere de pătrundere uimitoare. Cu „Divanul său gilceava înțeleptului cu lumea sau giudețul sufletului, cu trupul“ capătă primul său titlu de glorie: acela de „Intemeietor al filozofiei românești“.

„Sacrosanctae scientiae indepugnabilis imago“ (1705) și „Istoria ieroglică“, veritabilă capodoperă și una din scrierile cele mai originale și mai valoroase din toată literatura română, reliefează pregnant deosebitele aptitudini de gânditor ale umanistului român. Cu migala și dăruirea de sine a căutătorului de perle, care smulge colosului de apă strălucitoarele sfere sifidii, D. Cantemir răscolește hrisoavele și cronicile prăfuite ale mănăstirilor și bibliotecilor și dă la iveală monumentul cel mai impresionant prin erudiție și proporții pe care l-a produs vechea istoriografie românească: „Hronicul vechii a româno-moldo-vlahilor“.

Din cercetarea continuată asupra obiceiurilor, credințelor, datinilor moldovenilor a ridicat un adevărat monument al disciplinei, „Descriptio Moldaviae“, care i-a adus o faimă meritată printre membrii Academiei din Berlin la cererea cărora a fost scrisă monografia.

„Istoria Imperiului Otoman“ este prima operă din tezaurul nostru spiri-

tual care pătrunde în circuitul culturii universale. O importantă contribuție la răspîndirea ei a adus-o fiul său Antioh Cantemir. În 1734, este tradusă în limba engleză, în 1743 în franceză, iar în 1745 în germană.

Omul politic nu este mai puțin clarvăzător decît literatul, dar o coniectură nefavorabilă nu-l va menține pe tronul Moldovei decît foarte puțin timp.

Imaginea rămasă astăzi despre D. Cantemir este aceea a unui homo universale, a cărui condiție umană a fost de proporții comparabile doar — așa cum încheie G. Călinescu capitolul în „Istoria literaturii române” — marilor personalități ale Renașterii: „Voievod luminat, ambițios și blazat, om de lume și ascet de bibliotecă, intrigant și solitar, mîntuitor de oameni și mizantrop, iubitor de Moldova lui după care tinjește și aventurier, cîntăreț în tambură și țarigrădean, academician berlinez, prinț rus, cronicar român, cunoscător al tuturor plăcerilor pe care le poate da lumea, D. Cantemir este Lorenzo de Medici al nostru”.

Mioara ZEHAN,
anul III-D

Un salut practenesc Revoluției
noastre și urmează în mintea de
tăntărie de astăzi să se afirme
valorile de mîine. Lin arde
lecure cu rezonanțe de legendă,
s-au născut creaturi de romane
național. Urmiindu-le exemplul,
să veți începe în ordinea istoriei
vii, care își așteaptă con-
strucția.

Const. Ciopraga

SCRISOARE DIN MOSCOVA

Vizită la muzeul „Leninskie Gorki“

„LENINSKIE GORKI“ este poate locul care te tulbură cel mai mult dintre toate cele legate, într-un fel sau altul, de numele marelui conducător. Este loc de suferință și moarte; aici a murit un om, o ființă omenească a cărei voință a sfărâmat rezistența disperată a autocrăției țariste, a organizat un partid pe care l-a dus la victorie, a împlinit un destin revoluționar exemplar.

Un cătun pitoresc, așezat la câțiva kilometri de Moscova, într-un cadru natural care-ți aduce aminte de Gogol, o reședință aristocratică înconjurată de un parc imens, o atmosferă à la Turgheniev. Aici și-a petrecut Lenin ultimele zile ale vieții, ultimele clipe ale existenței sale.

Personalitatea eroică a lui Lenin învăluită deja de un vag suflu mitologic, a căpătat o valoare de simbol. Pentru cel care străbate camerele pustii, care privește mobilele desuete încremenite sub huse, contactul cu această atmosferă în care stăruie amintirea dramatică a unor evenimente, are ceva contrariant: simplitatea austeră a demiurgului. Ore de lucru prelungite târziu în noapte, viață și bucurii simple de familie, vînătoarea care nu este decât un pretext pentru reverii, pe care le ghicești ascunse în umbra deasă a aleilor cu mesteceni.

Decorul material păstrează urma și dovada unor devotțiuni cu atât mai patetice cu cât sînt mai simple: daruri lucrate cu mîinile lor de niste oameni care stiau despre Lenin numai din auzite, lucruri simple, emotionante tocmai prin simplitatea lor.

Văd urmele suferinței pe care o descifrezi într-un fotoliu de invalid, în cîteva rețete îngălbenite de vreme, în mutările dese dintr-o cameră în alta, urmînd schimbarea anotimpurilor sau capriciile vremii.

Descifrezi amprenta morții, a sfrîșitului tragic, pe masca mortuară, fotografiile, coroane funerare, patul ultimei nopți, tăcerea și mai grea care te înconjoară străbătută doar de explicațiile ghidului care ajung pînă la tine ca un murmur confuz, și unda de frig care te pătrunde..

Afară, în curte, o statuie. Un grup de muncitori, torsuri atletice, figuri aspre, cu trăsături colțuroase pătrunse de o durere tragică — poartă pe umeri trupul Conducătorului

Statuile sînt în mărime naturală, grupul întreg este fixat pe un postament ridicat doar la cîteva centimetri deasupra pămîntului. Impresia de veridicitate e surprinzătoare.

Cabinetul de lucru. La cererea lui Lenin, fusese instalat un telefon legătura directă cu capitala primului stat socialist, modalitate simplă și rapidă de a transmite indicații prețioase, de a primi informații, de a fi la curent cu mersul evenimentelor. Ordinea hîrtilor de pe birou este cea lăsată de mîna lui. Cîteva note așternute pe hîrtie de o mîină grăbită, hotărîtă. Îl va fi încercat oare îndoiala vreodată pe acest om? Nu. Cu o zi înainte de moarte, judeca totul, lua aceleași hotărîri clare, rapide și salutare ca de-a lungul întregii sale vieți.

Pentru eventualele deplasări, Lenin avea la dispoziție o curiozitate tehnică: un automobil cu motor englezesc, foarte puternic pentru acele timpuri, căruia i se adaptaseră niste roți de construcție cu totul specială, destinată să învingă zăpezi'le apocaliptice ale iernilor moscovite. În această mașină, rănit a fost adus Lenin după atentatul săvîrșit asupra lui de către terorista Dora Kaplan. Gloanțe otrăvite, dintre care două și-au nimerit ținta.

Dar, poate mai mult decît gloanțele teroristei Kaplan, anii lungi de lipsuri, anii de temniță, de deportare și de exil, anii de muncă istovitoare l-au doborît pe acest om.

Dorin ALDEA,
student — Moscova
(fost elev al Liceului „Unirea“)

Plastică

„Portret de copil” à la Renoir

de **Rodica STÂNCULETE**

clasa XII A

Liceul de arte plastice
Constanța

ECOURI • ECOURI

● Cu 50 de ani în urmă, în paginile «ANUARULUI SOCIETĂȚII LITERARE „GR. ALEXANDRESCU” (Nr. 3) a Liceului „Unirea”, apăsarea lucrării „Influența poeziei vechi asupra lui Mihai Eminescu”, semnată de elevul din clasa a VII-a, Mihail Steriade. Acestui eveniment, elevii aceluiași liceu îi consacră acum un număr (6, noiembrie 1972) al publicației lor, intitulată „REVISTA NOASTRĂ”. Deși este vorba de un „caiet” liceal, de el va trebui să se țină seama în viitoarele bibliografii privind viața poetului Mihail Steriade. Pe lângă publicarea lucrării de debut, rețin atenția interviul acordat de poet profesorului Petrache Dima, în iulie 1972, și mai ales luările de cuvânt în cadrul serii omagiale organizate de Filiala Focșani a Societății de științe filologice în colaborare cu Casa de cultură în ziua de 16 octombrie 1972. Se publică o poezie inedită, „Cetind poema Tyrol”, dedicată profesorului I. M. Rașcu și datată din 1922. Un tabel cronologic, alcătuit de Florin Steriade, întregeste portretul acestui om de litere, care, deși trăiește departe de țară, își manifestă dragostea pentru ea, făcând cunoscute străinilor valorile literaturii române și frumusețile patriei.

P. S. Recent, poetul Mihail Steriade, profesor la Universitatea din Liège, a fost distins de statul român cu Ordinul „Meritul cultural” clasa I, pentru contribuția deosebită pe care o aduce la popularizarea artei și culturii românești peste hotare.

„CONTEMPORANUL”, nr. 52/1972

● Publicația elevilor Liceului „Unirea”-Focșani (seria nouă) ajunsă la al șaselea număr de apariție, are înserisă pe eleganta copertă cu care se înfățișează cititorilor săi, o dedicație: „poetului focșănean Mihail Steriade cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate publicistică”...

Concluzionând, un număr izbitit care onorează deopotrivă poetul omagiat și colectivul redacțional, pe elevii și profesorii Liceului „Unirea”.

„MILCOVUL”, nr. 1067/1972

● Exemplarele ce le deținem arată frumoasele posibilități ale celor ce scriu revista și interesul deosebit al celui care-i îndrumază pe calea scrisului, el însuși un pasionat al condeiului.

„MAGAZIN”, nr. 767/1972

● „Revista noastră”, publicație a elevilor Liceului „Unirea” din Focșani, a publicat în ultimul său număr (4-5) un interesant interviu realizat de prof. Petrache Dima, cu Henriette Mandrea Bălcescu și ing. Lascăr Zamfirescu, rude apropiate ale scriitorului Duiliu Zamfirescu.

„ROMANIA LIBERĂ”, nr. 8725/1972

● Ca fost elev al Liceului „Unirea” — cel puțin la începuturile mele liceale — nu mă pot decât bucura de orice frumoasă acțiune, în slujba culturii noastre, a acelora care ne reprezintă astăzi — profesori și elevi — liceul de serioasă tradiție din Orașul Unirii.

Și revista pe care o editați, în seria ei nouă... este indiscutabil o acțiune mai mult decât frumoasă, de care vă puteți simți mindri. Iar numărul închinat distinsului nostru concetățean, M. Steriade, poetul atât de sensibil animat de un mare patriotism și de o nețărmurită și

ECOURI • ECOURI

nedesmințită dragoste față de Eminescu, căruia i-a închinat un adevărat cult, este admirabil, nu numai prin intenții, dar și prin realizare. Vă felicit... pe toți cei din colectivul redacțional al revistei.

Conf. univ. **Emil BOLDAN**,
Universitatea din București

● Cunoșc revista liceului dv. și o apreciez în mod deosebit.

Numărul din septembrie — octombrie 1972 este excelent. L-am arătat studenților sfătuindu-i ca, pe lângă activitatea de la catedră — strict profesională — să nu neglijeze preocuparea de a descoperi talente, de a dezvolta interesul pentru analiza operelor literare, de a stabili criterii de apreciere a creațiilor literare, de a descoperi noutatea, personalitatea artistică.

Am primit „Revista noastră” nr. 6/1972. Vă mulțumesc pentru satisfacerea dorinței. Am adus-o la Institutul de perfecționare a cadrelor didactice și le-am arătat-o și tovarășilor de acolo. Au văzut-o și studenții cu care fac „Literatura română veche” și „Metodica”. Toți au fost încântați de conținutul ei și de felul cum se lucrează în liceul dv.

Prof. univ. dr. **I. D. LĂUDAT**,
Universitatea „Al. I. Cuza” Iași

● Mulțumesc mult pentru „Revista noastră” care face cinste școlii și corpului de redactori și colaboratori, la un loc cu talentele tinere ale elevilor, precum mulțumesc și pentru inserarea articolului (prima parte) despre Ion Diaconu, gândindu-mă în special la el și la meritele lui, neglijate cumva de „știința mare”.

Prof. univ. dr. **I. C. CHIȚIMIA**,
Universitatea din București

● Revista mi s-a părut foarte interesantă, atât prin conținut, care nu e sub nivelul revistelor literare specializate din țară, cât și prin prezentarea grafică deosebită. Am convingerea că „Revista noastră” suplinește cu succes o eventuală revistă mai mare (ca format), pe care Vrancea, ca și Brăila, n-o are deocamdată.

Mi-am dat seama că Liceul „Unirea” este unul din cele mai mari din țară, cu tradiții solide.

Prof. **Nicolae UNGUREANU**,
Liceul nr. 3 — Brăila

● Am primit nr. 6 din „Revista noastră”, pe care ați avut amabilitatea să mi-l trimiteți.

Vă felicit pentru felul cum l-ați întocmit și consider că faceți un lucru deosebit de valoros și de important inspirând generației actuale de elevi respectul și admirația pentru unul din înaintașii de seamă ai lor care face cinste școlii în care ei învață.

Prof. **Ilie HAȘEGANU**,
Brașov

● Apariția numărului dedicat lui Mihail Steriade a fost salutată și de publicațiile „Die Woche” (Sibiu), „Karpaten rundschaue” (Brașov), „Teleormanul” (Alexandria).

Chimistul amator

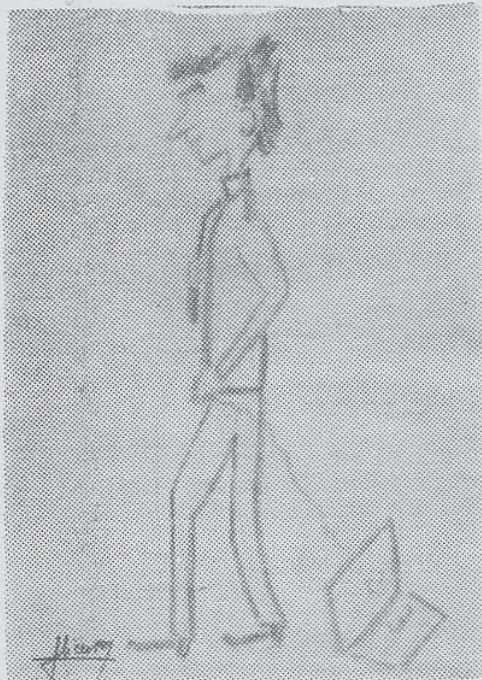
LABORATORUL MEU

De la ce-am pornit? De la o carte a lui Leonid Petrescu: „Minuni în eprubetă” și de la niște clorat de potasiu pe care-l folosim la pocnitori. Eram în clasa a VII-a și învățasem „Oxigenul”. Am procurat o eprubetă, am desfăcut o baterie și am scos bioxidul de mangan, și am început să prepar oxigen folosind mijloace rudimentare (sticle de lapte, un tub de cauciuc de la butelie). În oxigenul astfel preparat am ars apoi niște praf de cărbune și pilitură de fier. Eram entuziasmat. Descoperisem că pot face singur experiențe foarte interesante. Mi-am pierdut apoi după-amiezile plictisindu-i pe gestionarii de la magazinele de produse chimice cu tot felul de întrebări. Așa se face că într-un an de zile laboratorul meu număra 45-50 de substanțe, dar nu aveam aparatură. În câteva săptămâni, cu sprijinul tovarășului profesor de atelier mi-am con-

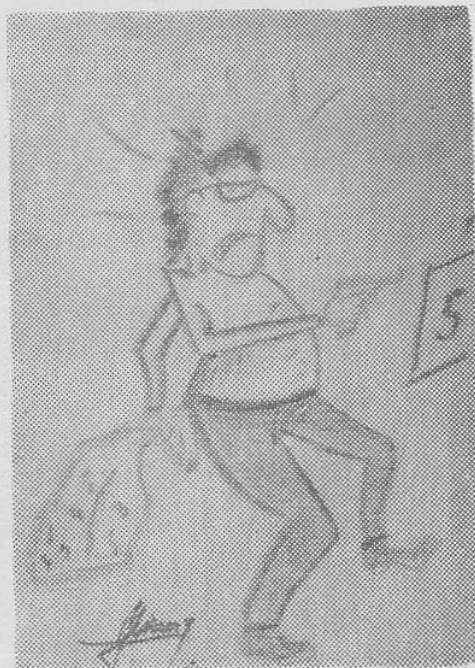
struit o balanță, un stativ pentru eprubete, o lampă de spirit. Citind cărțile lui Leonid Petrescu descoperam mereu noi surse de substanțe. De exemplu, din cenușă am extras carbonat de potasiu. În clasa a noua mă puteam „lăuda” cu 70 de substanțe. Totuși, nu eram mulțumit. Am început atunci să cercetez cum aș prepara eu alte substanțe din ceea ce aveam deja în laborator. Așa se face că în momentul de față laboratorul meu numără exact 115 substanțe. Dar nu m-am limitat la prepararea substanțelor, ci am început să fac analize de laborator stabilind compoziția calitativă a... cenușei, pământului, cărămizilor. Poate par cam copilărești aceste analize dar vă asigur că sînt foarte interesante. Aceasta este pe scurt, evoluția laboratorului meu de chimist amator. În prezent fac analize mai complicate și studiez acțiunea unor soluții revelatoare asupra diferitelor tipuri de materiale fotosensibile. Pentru cei care doresc să afle ceva mai mult despre modul în care mi-am preparat substanțele am alcătuit un amplu referat ce va fi prezentat în cadrul „Sesiunii de referate științifice”.

Constantin VASILIU,
anul III A

Caricaturi de Nicușor JELEA, anul II C

Elevul cu... mîrtoaga

Încă un foc...

„Limbă și literatură pentru elevi“

Culegerea „Limbă și literatură pentru elevi“ consacră și de data aceasta celor cărora le este dedicată, pagini care să le suscite interesul și atenția, să le cultive pasiunea și gustul pentru arta scrisului.

Prima parte a culegerii se remarcă prin articole scrise cu pertință și spirit critic, articole care conțin prețioase puncte de reper pentru un studiu organizat și sistematic în teoria și istoria literară („Școli, curente, orientări literare“ de Dumitru Micu, „Bogdan Petriceicu-Hașdeu“ de Cicerone Poghirc). Analizele literare și textele de analiză gramaticală sînt destinate să vină în sprijinul elevilor, care au de susținut examene la limba și literatura română.

În paginile consacrate problemelor de literatură se remarcă dialogul cu poetul Virgil Teodorescu, care, în calitate de redactor șef al revistei „Luceafărul“, prezintă publicația ca fiind deschisă „fenomenului literar actual“. Subliniind că „o mare parte din spațiul revistei Luceafărul este dedicată tinerilor“, poetul declară: „Ne simim să promovăm scrierile tinerilor, dar, în același timp, să pro-

movăm literatura veritabilă. Noi vrem să îmbinăm audiența cu exigența“.

Rubrica „Șantier de creație“ propune și de data aceasta cititorilor numele unor tineri poeți cu autentică vocație.

Vasile Poenaru, al cărui volum apărut în 1971 „Jungla marină“ a însemnat deja o recunoaștere a talentului său, este prezent în paginile publicației cu poezia „Îmi striga tata“, poezie semnificativă pentru evoluția concepției artistice și modalităților de exprimare.

Se impune atenției lectorului versurile lui Vivi Anghel, Mihaelei Opreș sau cele semnate de Ioan Evu. Poezia acestuia din urmă intitulată „Lui Labiș“, conține accente de veritabil fior liric: „Mai ard în suflet tandru culorile-mirese. / Izvoarele în urma de ciută locuind / Sub zodi-nm'resmate pe sub păduri mă țese / Melancolia verde din care mă desprind“.

Prin conținutul variat, prin calitatea articolelor publicate în scopuri informaționale, prin valoarea creațiilor originale aparținînd tinerilor talente, culegerea „Limbă și literatură pentru elevi“ reprezintă, în continuare, garanția unei lecturi utile și interesante.

Mihaela MILOȘ,
anul IV E

Definiții metaforice..

GÎND

*Cu-o toamnă mai devreme, tristetea
mă cuprînde.*

DRAGOSTE

*Copac foșnind agale, pe-un mal de
suflet alb.*

PRIMĂVARA

*Sunet de clopot tainic, și gheața-mi
se topește.*

LILIACUL

*Motan pufoș, de pîslă, cu moțul
peste gard.*

OCHII EI

Oglinzi de fericire, albastru clătinate.

AMINTIRI

*Răsar, tăcute, iarna, albe mumii de
ceară.*

INFINIT

*O frunză încolțește, cad irunze
peste noi.*

PESCĂRUȘI

*Spumoase valuri albe, ning peste-al-
bastre zări.*

VÎNT

Tăcute, cad toamna și frunze de fier.

Octavian SÂNDULACHE,

anul IV A
Liceul „I. Slavici“ — Panciu

Asigurarea elevilor

Un proverb spune că deprinderile bune se dobândesc încă din copilărie. Iată de ce Administrația Asigurarilor de Stat, pentru educarea în spiritul prevederii a noii generații, a introdus o asigurare numai pentru copii și tineret: asigurarea facultativă de accidente a elevilor.

Cine nu cunoaște cât de neastim-părați sînt copiii ?

Ei au un surplus de energie care se cere cheltuit. Ei se cățără prin copaci, cînd merg în excursii se avîntă „pe scurtături” sau din cauza lipsei lor de experiență și a curiozității, caracteristice vârstei — sînt în stare să facă tot felul de pozne. În același timp, ca elevi, chiar dacă au

trecut de anii copilăriei și ai adolescenței, ei lucrează în laboratoare, fac practică în ateliere, pe cîmpuri experimentale etc.

Asigurarea de accidente a elevilor cuprinde pe elevii de la cursurile de zi și se încheie pentru sume asigurate între 5 000 și 10 000 de lei.

Se acoperă în asigurare urmările accidentelor întîmplute în cursul duratei contractului de asigurare, în orice loc și cu orice ocazie, inclusiv în timpul vacanțelor școlare.

Costul asigurării este foarte convenabil. Iată tariful primelor de asigurare pentru sumele asigurate de 5 000/10 000 de lei.

Durata asigurării (la alegere)	Pentru elevii școlilor profesionale, școlilor de maiștri, școlilor de specializare, postliceală cu profil tehnic și liceelor de specialitate cu profil tehnic.	Pentru ceilalți elevi.
6 luni	12 lei	6 lei
1 an	24 lei	12 lei

Asigurarea intră în vigoare după 2 zile de la orele 24 ale zilei în

care s-a achitat prima de asigurare și s-a eliberat polița de asigurare.